

Kapitány Máté ALIGÁTOROK URA

Dane Lancemore épp betöltötte a tizennégyet, amikor először gyanította, hogy sebezhetetlen. Egy csütörtöki napon kilógott az iskolából, és mint előtte oly sokszor, a város egyik sötétebb részén lyukadt ki, ahol a nagy háború leszakadt lábú veteránjai most is izzadt képpel füttyögtek a túl fiatal lányok után. Épp rágyújtott volna, csak úgy hetykén, ahogy illik, amikor a semmiből aljas pillantású kóbor kutya bukkant elő, és nekitámadt a fiú alkarjának. Foga azonban újra és újra lecsúszott az izomról. Dane nem volt jó tanuló, hamar ott is hagyta az iskolát. De megvolt a magához való esze. Hogy sértetlenül megúszta a kutyatámadást, éppenséggel lehetett a szerencsés véletlen műve is, hiszen a dög alultápláltságtól gyenge állkapcsa talán nem tudott akkora erőt kifejteni alkarcsontjára, izmaira, hogy kárt tegyen. Az eset után a fiú eltöprengett. Próbált felidézni olyan balesetet az életéből, amikor megsérült, akárcsak egy karcólást is szerzett. Nem volt ilyen emléke. Dane módszeres vizsgálatnak vetette alá testét. E kísérletsorozata közben tanúsított gondos körültekintését nagyapjától, Josh Lancemore-tól leste el. Az öreg ács élete végéig piált, mint a gödény, és nem volt jó ember, de dolgozni, azt nagyon tudott. Ha egyszer munkába kezdett, csak akkor fejezte be, mikor elérte a tökéletességet. A cefrétől bűzlő Josh Lancemore majdnem olyan volt, akár egy japán szerzetes.

sebezhetetlen

Dane előtt nagyapja képe lebegett, amikor a kalapáccsal kézfejére csapott. Se roppanás, se jajgatás, se bevérzés. A szög, amit ezt követően próbált tenyerébe verni, elgörbült. A kés úgy siklott végig húsán, mint korcsolya a jégen, de nyomot nem hagyott maga után. Fagyos vízbe mászott, kiugrott az ablakon, még az iskola kazánjába is bekuporodott, hátha a lángok átrágnák bőrének páncélját. Magára lőtt egy hatlövetű Colttal, végül a sínekre feküdt. Dane Lancemore-t semmi sem tudta elpusztítani, Dane Lancemore tehát sebezhetetlen volt. Talán halhatatlan is.

Az iskolát faképnél hagyva előbb kőművesként dolgozott, de a téglák naphosszig tartó pakolását hamar elunta. Munkát vállalt a kikötőben, a rakodáson kívül hajók kéményét pucolta. Egyszer rázuhant egy gerenda, és úgy pattant le róla, mintha erőtlen pofont kapott volna. Az innen-onnan bevándorolt, babonás dokkmunkások attól kezdve ördögnek nevezték, és a földre köptek, valahányszor jó reggelt köszönt nekik. Dane otthagytta hát a kikötőt, és inasnak szegődött egy hipnotizőrhez, ám az rövidesen kirakta a szűrét, mert Dane elcsábította csinos asszisztensnőjét, Inezt.

Nagyapja a piálás mámorát imádta, Dane a nőket. Amikor mellet és feneket foghatott, még az sem zavarta, hogy teste elvesztette sebezhetetlenségét. A karmolások nyomán vér buggyant, Dane pedig alapos figyelemmel szemlélte a vöröslő cseppeket. A vér látványa megbűvölte, képes volt hosszú percekig bámulni, ahogy a földre csöpögött. A nők feküdtek mellette, kipirosodott bőrrel, izzadtan, karjukat szétvetve, hol kicsi és fiús, hol ősi, dús keblükkel, Dane meg ült az ágy szélén, és a lábánál gyűlő vértócsában figyelte saját arcképét. Bármennyire is szeretett volna, képtelen volt hosszú ideig megmaradni egy nő mellett. Olyan akart lenni, mint az apja, aki feleségén, Dane anyján kívül rá sem hederített más asszonyra. Dane azonban nem ilyen férfi volt. A legtovább, közel egy évig, Suzy Evertonnal bírta, a lány ugyanis annyira jelentéktelen volt, hogy mellette istennek érezte magát. Ám aztán jött egy bamba, de faros cselédlány, és Dane késztetést érzett, hogy e butuska arcot rajongásra bírja.

John Edgar Hoover

Aztán egy kocsmai verekedés alkalmából felfedte titkát. Ellenfelét, Jedediah O'Neillt jól ismerte, a folyton maszatos képű, köpcös írrel korábban a kikötőben dolgozott. Talán egyikük sem tudta pontosan, min veszttek össze, Jedediah mindenesetre fogott egy törött nyakú palackot, és Dane nyakába döfte. Az üveg apró szilánkokra tört, Dane sértetlenül vigyorgott. A verekedést végignézte egy bizonyos John Edgar Hoover, aki már másnap felkerestette Dane-t, és állást ajánlott neki szervezetében, a Szövetségi Nyomozóirodában. A felkérő levélben többek között megírták, hogy ilyen adottságokkal a hazát kell szolgálni, és hogy Dane milyen sokra vihetné ott náluk. Nem vagyok sem smasszer, sem spicli, gondolta Dane, miközben a kukába dobta az összegyűrt levelet. Rövidesen újabb üzenetet kapott, ismételten Hoover aláírásával. A levélben veszélyes elemnek minősítették, valamint szívélyesen felkészítették az eshetőségre, hogy eztán már szarni sem tud nyugodtan, mert minden lépését szemmel tartják.

Dane ekkor úgy döntött, délre költözik.

Floridában telepedett le, és ideje nagy részében nőknek udvarolt, hogy újra és újra láthassa kiserkenő véréit.

Pincérkedett és londiner volt különböző szállodákban, aztán elment pénzbehajtónak, azért többet ajánlottak. Dane nem élvezte a munkát, józanul nem szívesen ütött meg másokat. Egy érzékenyebb kollégája észrevette, hogy egyre többször lógatja az orrát, így ajánlott neki egy helyet, ahol kiadhatja magából bánatát. Mamá Jamón, súgta Dane fülébe, nem fogsz csalódni benne, ő valódi boszorkány. Dane először el sem akart menni a megadott címre, aztán mégis rávette magát. Mamá Jamón gyengén kivilágított lakásában, koszos és elnyűtt kanapén heverve fogadta vendégeit. Terebélyes teste forró húsillatot árasztott, ami úgy ült meg a szobában, mint a pára az őserdőben. Mikor Dane belépett, a kocaszerű asszony nem kelt fel, karját sem mozdította, csak annyit mondott valószínűleg mély hangján, gyere, kicsim. Dane, mintha bűbáj hatása alatt cselekedne, tudta, mit kell tennie. Odakuporodott a nő mellé, aki átkarolta, és mázsás mellére vonta fejét. Dane nem tudta, meddig feküdt ott a gőzölgő, párolgó hús ölelésében, megállt az idő, összesűrűsödött egyetlen elnyújtott, izzadt pillanattá. Mozdulatlanok voltak ott a dohos kanapén, csak Dane háta rázkódott kicsit, amikor sírva fakadt. Dane aztán minden héten ellátogatott Mamá Jamónhoz. Volt, hogy más férfiakat, sőt nőket is talált a lakásban, ilyenkor türelmesen kivárta a sorát. Előfordult, hogy a megnyugvást keresők fűtőkben csüngtek az asszony keblén. Máskor vézna, kipirosodott szemű ázsiaiak, csuromvizes feketék, törékeny úrinők váltották egymást. Dane újra és újra odakucorodott Mamá Jamón testéhez, újra és újra könnyített lelkén. Aztán egy napon zárva találta a lakást. Az ajtón kapkodva felfirkantott üzenet: Mamá Jamónt elvitte a szíve.

A férfi zordabb és erőszakosabb lett. Most már nem kellett neki a pia sem, sokszor ok nélkül is belekötött másokba. Egyre többször vették elő a rendőrök, egyre több éjszakát töltött őrizetben.

saját vérenek látványa

Dane harminc volt, amikor elege lett az emberekből, elege lett egész életéből, de legfőképpen abból, hogy úgy érezte, állandóan figyelik Hoover emberei. Először arra gondolt, hogy egy nő testét élvezve fejbe lövi magát, de erről letett. Egy Lancemore nem vethet véget ilyen ízléstelenül egy aktusnak, gondolta, arcán keserű mosollyal. Úgy érezte magát, mint az űzött vad, úgy is viselkedett hát. Egyre messzebb bujdosott a várostól, egyre lakatlanabb területekre tévedt. Végül a lápvidéken ütött kezdetleges tanyát. A moszkító és a fülledt levegő eleinte zavarták, de mivel egy árva lélek sem élt a közelében, úgy döntött, itt marad. Azt ette, amit talált, időnként még vadászott is. Estéknél, mikor enyhült a forróság, csupasz testével a süppedős földre heveredett, arcát belenyomta a hínárszagú latyakba, és próbált úgy zokogni, mint Mamá Jamón ölelésében. Sosem sikerült. Valahányszor felkelt a földről, testének groteszk lenyomata kigúnyolta újabb kudarcáért. Gondosan elegyengette hát nyomait. Idővel hozzászokott a láp gőzös levegőjéhez, sőt meg is szerette. Mintha visszatért volna az anyaméh csendes melegébe, órákon át ücsörgött a nedvesen fénylő fák tövében, és hallgatta, mint csepeg a tócsába gyűlt pára a súlya alatt megereszkedett levelekről. Egyedül a női test és saját vérének látványa hiányzott, hogy ne úgy érezze magát, mint egy szobor, akit idefaragtak a semmibe. Próbálta behelyettesíteni a nőket, emberforma buckákat, kidőlt és mohával benőtt fatörzseket tett magáévá, mint egy remete, aki enged a csábításnak. Teste azonban sebezhetetlen maradt.

Egy nap aztán itt is rátaláltak. Dane éppen egy aligátort ráncigált ki a lápból, hogy bőrét megnyúzva elfogyassza az állatot. Az aligátor hiába harapta át többször is a férfi sípcsontját, bordáját, nyakát és koponyáját, teste idővel elernyed, Dane pedig diadalittasan vonzolta ki a szárazföldre. A bokrok megmozdultak, sápadt homlokát kendővel törölgető alak lépett elő. Üdvözlöm, uram, köszöntötte udvariasan az aligátorölőt. Dane szeme vadul forgott, egy pillanatra eljátszott a gondolattal, hogy a vízbe fojtja az idegent, aki így betört zavartalan magányába. Egyáltalán honnan bukkant elő, hol bujkált eddig? Dane-nek hirtelen az a megérzése támadt, hogy az aligátor életének kioltásával idézte meg ezt az enyhén remegő, csenevész alakot. Hiába, sok időt töltött babonás emberek között. Mit akar tőlem, förmedt rá. Az idegen nem kertelt sokáig, elmondta Dane-nek, hogy olyan bátor férfiakat keres, akik hajlandók aligátorokat befogni az állatkertnek és a bőripar részére. Rendkívül jól megfizetnének, mondta, és élhetne tovább úgy, ahogy eddig. Nem háborgatná más, csak én jönnék el időnként a fizetségével. Dane most alaposabban is szemügyre vette az idegent. A halovány férfi délibábként reszketett az aligátor teteme mellett, mohó pillantásokat vetve a dögre, miközben úgy izzadt, mint egy maláriás. Hiába izzott a nyár, Dane egyszeriben fájni kezdett a férfi közelében. Az idegen alig-alig nézett Dane szemébe, folyamatosan a döglött aligátort figyelte azzal a különös, éhes pillantásával. Dane erős késztetést érzett, hogy valami ruhát adjon az aligátorra. Ezek kártevők, uram, suttozta most az idegen, sose sajnálja őket. Felnézett Dane-re. A szeme vizenyős volt és szürke. Dane megborzongott. De mivel szerette a pénzt, még ha a lápon nem is tudta mire költeni, kezet rázott az idegennel.

csizmaként végzik

A zavaros vízbe veti magát, és megragadja az aligátort. Együtt tekergőzik a testük, ahogy átkarolja a hulló vaskos törzsét. Mindig az aligátor merül ki előbb. Dane a szárazföldre vonzolja, és gyakorlott mozdulatokkal összekötözi állkapcsát. Csak haragsz, te kártevő, sziszegi a férfi, tátani már nem tudod a pofád, ahhoz nincs elég erő az állkapcsodban, mi? Az aligátorokat verembe dobja, ahol azok sértett büszkeséggel vonulnak odébb. Nem sejtik, mi vár rájuk. Ha szerencsésük van, elzárva töltik hátralévő életüket, kíváncsi gyerekek mutogatása, és okoskodó apák szövegelése mellett az állatkertben. Ha nincs szerencsésük, halomra ölik őket, és lenyúzzák a bőrüket, hogy csizmaként végezzék egy déli cowboy lábán. Dane ezzel nem foglalkozik. Megfogadta az idegen tanácsát. Sajnálattal helyett gyűlöletet érez a dögök iránt. Az aligátorok egyre nagyobb arányban válnak csizmává. Az állatkert szavá tette, hogy alig-alig kapnak már példányokat, mondja a vizenyős szemű idegen, aki szokás szerint átadja Dane-nek havi fizetségét. Dane lábánál törött nyakú hulla, az idegen ezúttal is falánk tekintettel és reszkető szájszeglettel bámulja a tetemet. Mintha titkon helyeselné Dane eljárását. De hát a megrendelő igényei az elsők. Kérem, figyeljen oda, szól az idegen, és bólint, mintha Dane helyett ígérné meg, hogy a jövőben kevesebb aligátor döglök meg.

Dane évekig fogja és öli az alligátorokat. Mikor hajnalban kinyitja szemét roskadozó kunyhójában, nem lát mást, csak vadul kattató állkapcsokat, pengevékony pupillákat, surranó pikkelyeket és falakat átszakító farkcsapásokat. Elszokik a beszédől, egyedül a pénzt hozó idegennel kommunikál, de vele is csak tőszavakban. Torkából mind többször gurgulázik elő valami állatias hörgés. Mozgása is megváltozik, fejét alacsonyan tartja, ujjait szétterpeszti. Az idegen úgy méricskéli Dane-t, mint valami gyönyörű paripát. Tudja, hogy híre ment már a városban? Dane morog, fejét lehajtja. Bizony, folytatja az idegen, képregényt akarnak készíteni magáról, az Alligátorok ura címmel. Na, mit szól ehhez? Dane nem szól semmit, lapos pillantást vet az idegen kezére, amiben a dollárköteget tartja. Supermanhez hasonlítják, uram, Supermanhez! Dane ismeri a Superman képregényeket, de egyáltalán nem hozza lázba a hír. Nem akarja, hogy bárki is foglalkozzon vele. Az idegen finoman megérinti Dane nyakát, majd átadja neki a fizetséget. Dane köszönömöt vakkant, és ellohol a tanyája felé. Az idegen hosszan néz utána, és jótmulat, mikor észreveszi, hogy Dane kunyhója előtt elnagyolt totemként terebélyes női testet ábrázoló faszobor emelkedik. Mamá Jamón, tűnődik az idegen, és megtörli izzadó homlokát.

tejként kavargó

A lápra olyan köd telepedik, hogy Dane csak csoszogva tud haladni, mert nem akarja kipróbálni, milyen, ha rossz helyre lép, és elnyeli az ingovány. Négykézlábra ereszkedik, úgy folytatja útját. Fáj a feje, változik az idő. Tenyere besüpped a sárba, cuppanva húzza ki belőle. Mikor felnéz, rádöbben, hogy eltévedt. A láb ismeretlen részéhez ér, hiába él itt évek óta, még sosem járt erre. Először összezavarodik, a földre hasal, hogy a hús iszap megnyugtassa kicsit. Tejként kavargó a köd, a csúszós faágak úgy feketéllenek benne, mint a fehér abroszon szétfolyt tinta. Dane elindul visszafelé, lassan, mélyeket lélegezve, aztán egyre gyorsabban, rémültebben. Sehogy sem talál a kunyhóhoz. Nyugi, Dane, gondolja, és még így, kimondatlanul is akadozik fejében az emberi nyelv. Felegyenesedik, és két lábon állva is körbenéz. Nem messze tőle egy barlang szája tátong. Dane közelebb lép a barlanghoz, és mintha csak lépte alatt gallyként reccsenne, megdörren az ég. Az eső meleg, kövér cseppekben hullik a férfi vállára. Dane felnéz az égre, a köd szertefoszlik, lyukacsosra szaggatja az eső. Fekete. Megdörren újra az ég, és nagyot kordul a férfi hasa. Sietősen körbevizslatja a barlang környékét, talál egy bokrot, tele érett,

sötétzöld bogyókkal. Teletömi szakadt nadrágja kitágult zsebeit a bogyókkal. Villám csap egy távoli fába, a törzse úgy pattan szét, mintha óriási baltát vágta volna bele. Dane eljátszik a gondolattal, hogy megvárja, míg belécsap a villám, hátha az képes elpusztítani a testét. Az volna csak az igazi kísérlet, gondolja, nagypapa igazán büszke lenne rám. De az eső egyre vadabban zuhog, ruhája kellemetlenül tapad rá. Bevonul hát a barlangba, és hátát a falának vetve a földre ül. Az eső viharra erősödik, vadul tombol, csavargatja a fákat, a láb pedig nagyokat fröccsen ütései alatt. Dane előkotorja zsebéből a bogyókat, és jóízűen elfogyasztja.

Fél óra telik el, a vihar még mindig nem csendesül. A barlang belseje ellenben furcsán tágul és szűkül, akárha lélegezne. Megdörzsöli a szemét. Mi ez, elaludt? Felkel a földről, szédelősen elindul a barlang belseje felé. Gyomra émelyeg, arcizmai mintha megbénultak volna, pislogni is alig bír. Miféle bogyók voltak ezek? De lába viszi tovább, egyre beljebb és beljebb. A barlang falán krétarajzok, némelyik megmozdul, ahogy elhalad mellette. A járat időnként annyira összeszűkül, hogy a törzséhez kell húznia karját, amikor azonban kinyújtja kezét, a falak távolra rohannak. Van, hogy úgy érzi, már órák óta halad, és mikor hátrapillant, tisztán látja a barlang bejáratát. Később meg, talán kettőt, ha lépett, már a kanyargós barlangrendszer legmélyén találja magát. Aztán egyszer csak kiér egy tisztásra. Beesteledett már, a tisztás mégis ezüstös fényben ragyog. Dane nekitántorodik a barlang kijáratának, és a földre zuhan. Álomba merül, de csak néhány percre, mert hamarosan beszédszerű moraj ébreszti. Ahogy van, hason fekve, felemeli fejét. Három alak közeledik, megállnak a tisztáson. Dane a sötétben hever, nem láthatják. Inas, fekete testükön emberi öltözék, de nyakukon acsarkodó aligátorfej ül. Beszélnek valamit, Dane nem érti. Ekkor megjelenik egy csodaszép, aranyhajú nő, fehér szoknyája leng körülötte, mint tó vizén a liliom. Az aligátorfejű férfiak egyike megsimogatja a tünemény arcát, és koszos zsebéből gyűrt pénzt ad neki. A fekete alakok most körbeállják a nőt, vetköztetik. A nő nem ellenkezik, de Dane érzi, nem akarja. Nagy nehezen, kába fejjel feltápászkodik, és belép a tisztás ezüsthényű gyűrűjébe. Az aligátorpofájúak mind felé fordulnak. Az egyik megszólítja, de Dane továbbra sem érti, mit beszél. Békén hagyod a nőt, te kártevő, vagy kiszaggatom a beleidet! Összenéz a három aligátorfej, mintha éppenséggel Dane lenne itt a külön figura. Valamit megint morog az egyik, és közelebb lép hozzá. Dane a liliomszoknyás tündért figyeli, miközben azt morogja az aligátorfejűnek, figyelmeztetek, kártevő, még egy lépés, és az lesz az utolsó életedben. Kés villan az ezüsthényben, Dane bordái közé szaladna, de lecsúszik bőréről. Rémműlten kikerekedik az aligátorszem, Dane megragadja a pikkelyes torkot, és nagyot szorít rajta. Összecsap a fekete test, Dane most elindul a másik kettő felé. Az aranyhajú szépség visítva szalad el, még a pénzt is elejti.

Dane gyomra sajog, feje fáj, semmire sem emlékszik. Saját roskadozó kunyhójában fekszik, ezt látja, és felette ott áll a verejtékező idegen, akinek most kissé gondterhelt az arca. Jó reggelt, uram, mondja halkán. Dane felül, okádni szeretne, de nem megy neki. Nem szívesen sūrgetem, uram, folytatja az idegen, de hamarosan látogatói érkeznek. Dane zavaros és rémült tekintettel mered az idegenre. Miféle látogatók? Az idegen elmosolyodik, látja Dane szemében a félelmet. Ha a tegnap esti eseményekre gondol, uram, hát nem kell aggódnia, mindent elrendeztem, mondja sejtelmesen. Látogatói nem rendőrök és nem Hoover emberei. Dane először nem érti, miről magyaráz az idegen, de aztán felsejlik benne egy emlékkép egy fehéren libbenő szoknyáról. Visszahanyatlik az ágyba, a viskó levelekből font tetőzete mintha forogna odafent. A kártevők kártevők maradnak, suttogja az idegen, és megpaskolja Dane térdét. A férfi felpattanna, hogy megüsse ezt a fehér, kígyószerű alakot, de mozdulni is alig bír. Az idegen zavartalanul folytatja. Kisgyerekek érkeznek a városból, uram, lelkes rajongók, akik alig várják, hogy személyesen is megismerhessék az Aligátorok urát! Dane torka összeszorul, tiltakozna, de az idegen már nincs ott.

olyan akarok lenni

Most egy seregnyi kiáltozó gyerek között áll. Vége a nyugalmának. A gyerekek sikongatva tapogattják, a bátrabbja otthonról hozott villát vagy kést döfköd a férfi lábába, hogy meggyőződjön róla, igazat írtak-e a képregényben. A papám szerint az Aligátorok ura az isten, magyarázza okoskodva az egyik kisfiú a másoknak. Félős, szemüveges kislány lesütött szemmel suttogja, hogy én is olyan akarok lenni, mint a bácsi.

Dane meg csak ácsorog ott szerencsétlenül, és arra gondol, miféle világ az, ahol egy hozzá hasonlóhoz ilyen közel engedik a kisdedeket. Mi történt ott, a tisztáson?

1939-et írunk.

kép | flickr.com